

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/1/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6616211072
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ama Odalošová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6616211072.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Amy Odalošovej a sudcov Mgr. Stanislavy Salajovej a Mgr. Martina Štubniaka, v spore žalobcu JUDr. Gabriela Muránska Matušková, PhD., ul. Prof. Sáru 44, 974 01 Banská Bystrica, správca konkurznej podstaty úpadcu SLOVAKIAN WOOD, s. r. o. „v konkurze“ so sídlom Bazovského 4419/9, 984 01 Lučenec, IČO: 35 852 941, proti žalovanému A. B., narodený XX. XXXX XXXX, trvale bytom C. D. E. F. XXXX/X, XXX XX E., zastúpený: JUDr. Juraj Žucha, advokát, so sídlom Ventúrska 7, 811 01 Bratislava, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 17C/196/2016-661 zo dňa 29. septembra 2022, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaný je **p o v i n ý** zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozhodol tak, že výrokom: I. Určil, že žalobca je v celosti výlučným vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území E., obec E., okres E., zapísaných na liste vlastníctva číslo XXXXX ako parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape, parcelné číslo XXX/X - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 116 m² a stavba na parcele číslo XXX/X číslo súpisné XXXX - D. G. X. H. I. A.. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

2. V odôvodnení rozhodnutia okresný súd uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal určenia vlastníckeho práva k označenej nehnuteľnosti. Žalobca tvrdil, že dňa 30. 07. 2009 uzatvoril so žalovaným kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol prevod spornej nehnuteľnosti za dohodnutú kúpnu cenu 215.760,- Eur. Kúpnu zmluvu považuje žalobca za absolútne neplatný právny úkon, pretože v mene žalobcu túto zmluvu podpísala J. K., ktorá v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy nebola konateľom žalobcu a teda ani nemohla platne prevádzať nijaký majetok. Okrem uvedených skutočností žalobca doplnil aj ďalšie dva dôvody, na základe ktorých pristúpil k podaniu žaloby, a poukázal na výsledky vyšetrovania, ktoré bolo vedené na OR PZ v Lučenci č. k. ORP-16/OEK-LC-11. Vyšetrenie bolo ukončené so záverom, že aj v zmysle Trestného zákona J. K. nemohla zákonne pristúpiť k uzatvoreniu kúpnej zmluvy. Žalobca poukázal na prejav žalovaného, ktorý ešte v roku 2009 pristúpil k uzatvoreniu dohody o urovnaní s novou konateľkou žalobcu. Tento prejav žalovaného je účinný odo dňa 03. 11. 2009 a na základe tohto prejavu, aj keby sa nemalo zo strany žalovaného jednáť o absolútne neplatný úkon, tak aj v zmysle tohto dokumentu má žalobca právo žiadať súd o určenie svojho vlastníckeho práva. Žalobca poukázal tiež na ustanovenie § 49a Občianskeho zákonníka, v súvislosti s istivým úmyselným konaním žalovaného pri uzatváraní kúpnej zmluvy.

3. Žalovaný uviedol, že o predmete súdneho konaní už bolo rozhodnuté v konaní o určení vlastníctva uznesením č. k. 17C/152/2009-47 zo dňa 21. 10. 2012, potvrdeným Krajským súdom v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/305/2012 zo dňa 25. 07. 2013, Žalobca sa v konaní Okresného súdu Lučenec vedenom pod sp. zn. 8C/91/2013 domáhal aj obnovy konania vedeného Okresným súdom Lučenec pod značkou 17C/152/2009, pričom uznesením č. k. 8C/91/2013-60 zo dňa 28. 10. 2014 bol návrh žalobcu opätovne odmietnutý a predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 04. 12. 2014. Žalobca sa tiež neúspešne domáhal neplatnosti kúpnej zmluvy zo dňa 30.07. 2009 sa tiež neúspešne domáhal v konaní Okresného súdu Lučenec sp. zn. 13C/79/2013. Preto žiadal, aby súd zastavil konania z dôvodu už rozhodnutej veci (res iudicata) v súlade s ustanovením § 230 CSP.

4. Dňom 03.12.2021 bol vyhlásený konkurz na majetok SLOVAKIAN WOOD, s. r. o. uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4K/14/2021 zo dňa 29. 11. 2021. Pisomným podaním doručeným súdu dňa 21. 04. 2022 navrhla správkyňa konkurznej podstaty úpadcu JUDr. Gabriela Muránska Matušková, PhD. pokračovanie v konaní (č. I. 483 spisu).

5. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie na základe, ktorého zistil skutkový stav a zistený skutkový stav posudzoval podľa § 13 ods. 1, § 66 ods. 1, 2, § 133 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 39, § 49a, § 585 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka, § 230, § 151 ods. 1 CSP.

6. Z výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Banská Bystrica (č. I. 385 spisu) okresný súd zistil, že žalobca opakovane menil svoj názov, a to AUTO P.R., s. r. o. (od 05. 03. 2003 do 12. 08. 2004), SLOVAKITE, s. r. o. (od 13. 08. 2004 do 25. 05. 2007), SLOVAKWOOD, s. r. o. (od 26. 05. 2007 do 31. 08. 2015), Silicate World, s. r. o. (od 01. 09. 2015 do 17. 12. 2019), SLOVAKIAN WOOD, s. r. o. (od 18. 12. 2019 do 14. 07. 2022); od 15. 07. 2022 SLOVAKIAN WOOD, s. r. o. „v konkurze“.

7. V spore sa žalobca podanou žalobou domáha voči žalovanému určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXXX v k. ú. E., parcelné číslo XXX/X - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 116 m² a stavba na parcele číslo XXX/X číslo súpisné XXXX - D. G. X. H. I.

8. V priebehu konania sa žalovaný po vecnej stránke vôbec nevyjadroval k meritu veci. Svoju argumentáciu obmedzil na tvrdenie, že prejednávaniu tejto veci bráni prekážka právoplatne rozhodnutej veci.

9. Keďže prekážka veci rozhodnutej tvorí tzv. neodstrániteľný nedostatok podmienok konania (§ 161 ods. 2 CSP) a súd naň musí prihliadať z úradnej moci (ex offa), považoval okresný súd za nevyhnutné prioritne sa zaoberať touto otázkou.

10. Uznesením Okresného súdu Lučenec č. k. 17C/152/2009-97 zo dňa 22. 10. 2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15Co/305/2012-108 zo dňa 25. 07. 2013 bolo konanie o určenie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam zastavené bez meritórneho rozhodnutia z dôvodu, že uznesením č. k. 17C/152/2009-47 zo dňa 21. 10. 2010 súd konanie o určenie vlastníckeho práva prerušil podľa § 110 OSP, avšak v lehote jedného roka od prerušenia konania nebol podaný návrh na pokračovanie v konaní. Uznesenie o zastavení konania nadobudlo právoplatnosť dňa 03. 09. 2013.

11. K porušeniu prekážky res iudicata, ktorá vylučuje, aby súd vec znova prejednal, dôjde vtedy, ak sú súčasne splnené tri podmienky: 1/ začne sa opätovne konať, hoci už bolo vo veci právoplatne rozhodnuté, 2/ začne sa opätovne konať medzi tými istými účastníkmi (stranami sporu), 3/ a o tej istej veci. Za tú istú vec v zmysle ustanovenia § 230 CSP treba v novom konaní považovať ten istý nárok, o ktorom sa už prv právoplatne rozhodlo, ak sa opiera o ten istý právny dôvod vyplývajúci z totožného skutkového stavu. V danej veci uvedené podmienky splnené neboli, keďže vec sp. zn. 17C/152/2009 nebola vyriešená právoplatným rozsudkom autoritatívne, zásadne definitívne a nezmeniteľným spôsobom. Rozhodnutie o zastavení konania je len procesným rozhodnutím, ktorým sa konanie skončilo (nie však meritórnym rozhodnutím, rozhodnutím vo veci samej) a teda nie je daná žalovaným tvrdená vada konania.

12. Prekážku veci právoplatne rozhodnutej vo vzťahu k predmetnej určovacej žalobe netvorí ani konanie sp. zn. 13C/79/2013 o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, keďže sa nejednalo o rovnaký predmet konania.

13. K meritu veci okresný súd uviedol, že žalobca žalobou žiadal určiť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, pričom svoj nárok opieral o tvrdenie, že kúpna zmluva zo dňa 30. 07. 2009 je absolútne neplatný právny úkon podľa § 39 OZ. V prípade, ak by sa súd nestotožňoval s touto argumentáciou, žiadal posúdiť, či nie je daný dôvod neplatnosti právneho úkonu podľa § 49a OZ. Ak súd dospeje k záveru, že nie je daný dôvod absolútnej neplatnosti právneho úkonu, potom žiadal, aby sa súd zaoberal jeho argumentáciou ohľadne uzatvorenej dohody o urovnaní a dodatku č. 1 k dohode o urovnaní a z toho vyplývajúcich dôsledkov.

14. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti sa v ďalšom konaní okresný súd ako predbežnou otázkou zaoberal otázkou platnosti kúpnej zmluvy zo dňa 30. 07. 2009.

15. Pokiaľ žalobca považoval kúpnu zmluvu zo dňa 30. 07. 2009 za absolútne neplatný právny úkon podľa § 39 OZ s odôvodnením, že v mene žalobcu zmluvu podpísala J. K., ktorá sa funkcie konateľa žalobcu vzdala ešte dňa 24. 04. 2009, s týmto názorom žalobcu sa okresný súd nestotožnil. Poukázal na zásadu materiálnej publicity obchodného registra vyjadrenou v § 27 Obchodného zákonníka a ochrany tretích osôb konajúcich v dôvere v správnosť údajov zapísaných do obchodného registra, ako aj závery, ku ktorým dospel Okresný súd Lučenec vo svojom rozsudku č. k. 13C/79/2013-233 zo dňa 09. 01. 2017, v rozsudku Okresného súdu Brezno č. k. 1T/75/2017-1691 zo dňa 02. 10. 2019 a rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To/15/2020. Konateľka J. K. sa písomne vzdala funkcie konateľky spoločnosti SLOVAKWOOD, s. r. o. dňa 24. 04. 2009, dňa 22. 07. 2009 sa konalo mimoriadne Valné zhromaždenie spoločnosti, ktorému bolo písomné vzdanie sa funkcie konateľky J. K. predložené, čím došlo v zmysle § 66 ods. 2 Obchodného zákonníka k zániku jej funkcie ku dňu 22. 07. 2009. Valné zhromaždenie menovalo do funkcie nového konateľa spoločnosti L. K. H.. J. K. na Valnom zhromaždení nebola prítomná. Dňa 30. 07. 2009 podpísala J. K. ako konateľka spoločnosti SLOVAKWOOD, s. r. o. so žalovaným A. B. kúpnu zmluvu. Z výpisu z obchodného registra spoločnosti vyplýva, že J. K. bola konateľkou spoločnosti od 08. 08. 2008 do 22. 07. 2009. Od 22. 07. 2009 bola evidovaná ako konateľka L. K. H.. Tieto skutočnosti však boli zverejnené v obchodnom registri až dňa 22. 09. 2009 a teda podľa § 27 ods. 3 Obchodného zákonníka sú tieto údaje účinné voči tretím osobám (teda aj voči žalovanému) až odo dňa 22. 09. 2009. Ako vyplýva z rozhodnutí v trestnom konaní, samotná J. K. potvrdila, že kúpnu zmluvu podpísala v presvedčení, že za spoločnosť vystupovala v postavení konateľa. Tento záver korešponduje aj s odsúdením J. K. za trestný čin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku, ktorého sa dopustila ako konateľka obchodnej spoločnosti.

16. V priebehu konania žalobca tiež namietal neplatnosť kúpnej zmluvy zo dňa 30. 07. 2009 podľa § 49a Občianskeho zákonníka tvrdiac, že žalovaný pri uzatváraní zmluvy vyvolal úmyselne Iščou omyl, v ktorom žalobca, resp. jeho vtedajšia konateľka J. K. tento právny úkon urobila. Žalobca vzhľadom na formuláciu zmluvy nemohol od zmluvy účinne odstúpiť pre nezaplatenie kúpnej ceny, o to viac, že žalovaný poverená tretia osoba vypracovala daňové doklady o zaplatení kúpnej ceny. Predmetné daňové doklady neboli založené v účtovnom systéme žalobcu. Aj vzhľadom na rozhodnutia súdov v trestnom konaní dospel okresný súd k záveru, že v prípade bývalej konateľky žalobcu J. K. nemožno hovoriť o ospravedliteľnom omyle, ktorý by mal za následok neplatnosť právneho úkonu (kúpnej zmluvy zo dňa 30. 07. 2009) podľa § 49a OZ.

17. Okresný súd teda prejudiciálne preskúmal platnosť kúpnej zmluvy zo dňa 30. 07. 2009 s ohľadom na argumentáciu žalobcu a z vyššie uvedených dôvodov nedospel k záveru o neplatnosti tohto právneho úkonu podľa § 39 alebo § 49a OZ.

18. V ďalšom sa okresný súd zaoberal tvrdeniami žalobcu ohľadne uzatvorenej dohody o urovnaní zo dňa 03.11.2009 a dodatku č. 1 k tejto dohode zo dňa 03. 11. 2009, od ktorej žalobca odvodzuje svoj nárok.

19. Okresný súd vychádzal z toho, že urovanie je dohoda účastníkov záväzkového právneho vzťahu, ktorou účastníci odstraňujú spornosť alebo pochybnosť vzájomných práv a povinností tým, že vzájomné práva znova upravia a nahradia doterajší záväzok novým záväzkom. Dochádza tak k zániku doterajšieho

záväzku jeho nahradením novým záväzkom, ktorý vyplýva z urovnania. Spornosť či pochybnosť záväzku nemusí byť osvedčená alebo zistená súdom. Stačí, ak sa spornosť či pochybnosť ako taká javí účastníkom záväzkového (zmluvného) vzťahu. Účelom urovnania v zmysle § 585 ods. 1 OZ je odstrániť spornosť alebo pochybnosť vznikajúcu napríklad o tom, či boli splnené všetky predpoklady vzniku alebo zániku určitého práva, spornosť alebo pochybnosť týkajúcu sa výšky pohľadávky, jej splatnosti, úrokov a pod., pričom spornosť alebo pochybnosť môže byť skutková, právna, objektívna alebo subjektívna (Najvyšší súd Českej republiky sp. zn. 32 Odo 1/2002 zo dňa 15.05.2003). Inštitút urovnania slúži predovšetkým na to, aby sa predišlo ďalším sporom, jeho účelom nie je zistenie, ako sa veci majú, ale odstránenie pochybností tým, že sa pôvodný záväzok, v ktorom sa sporné právo vyskytlo, ruší a nahrádza sa novým záväzkom (SbUS zv. XX, č. 20 - Ústavný súd Českej republiky sp. zn. IV ÚS 13/2000 z 05.06.2000).

20. Na základe urovnania vzniká nový záväzkový vzťah, ktorý je: 1/ odlišný od pôvodného záväzku (tým sa vysvetľuje i skutočnosť, že po uzavretí dohody o urovaní sa už veriteľ nemôže domáhať splnenia z pôvodného záväzku, ale len splnenia z nového záväzku, ktorý vznikol na základe dohody o urovaní); 2/ záväzný pre strany rovnako, ako keby medzi nimi platila pôvodná dohoda.

21. Urovanie (pokonávka) je teda právny inštitút, ktorý má zmluvný základ a ktorého podstatou je nahradenie doterajšieho (starého) záväzku (záväzkového vzťahu) novým záväzkom. Doterajší záväzok teda zaniká a namiesto neho vzniká nový záväzok. K urovaniu dochádza na základe dohody. Dohoda o urovaní má povahu konsenzuálnej a vzájomne zaväzujúcej zmluvy (§ 560 OZ). Dohoda o urovaní musí zodpovedať všeobecným požiadavkám kladeným na právne úkony z hľadiska ich platnosti.

22. V prejednávanej veci predmetom dohody o urovaní zo dňa 03. 11. 2009 bolo usporiadanie všetkých sporných vzťahov medzi jej účastníkmi (účastníkom 1 - SLOVAKWOOD, s. r. o. - žalobcom a účastníkom 2 A. B. - žalovaným) a vymedzenie vzájomných práv a povinností (čl. II.1. dohody). Účastníci následne prehlásili, že uznávajú neplatnosť kúpnej zmluvy zo dňa 30. 07. 2009, na základe ktorej bol vklad vlastníckeho práva v prospech účastníka 2 príslušnou Správou katastra povolený dňa 07. 08. 2009 pod č. V 1730/09. Ďalej účastník 2 výslovne prehlásil, že súhlasí s tým, aby v katastri nehnuteľností u príslušnej Správy katastra ako vlastníka nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXXX v k. ú. E. v celosti bol znovu zapísaný účastník 1, ktorého vlastnícke právo k nehnuteľnostiam bez výhrad uznáva (čl. II.2. dohody). Účastník 1 (žalobca) prehlásil, že po opätovnom nadobudnutí vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a po zápise tohto vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností zoberie späť žalobu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v konaní vedenom na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 17C/152/2009 a požiada súd o zastavenie konania. Účastníci sa taktiež dohodli, že do doby zápisu vlastníckeho práva v prospech účastníka 1 k nehnuteľnostiam požiadajú spolu súd o prerušenie konania 17C/152/2009 v zmysle § 110 OSP (čl. II.3. dohody). V čl. II.4. sa účastníci dohodli, že majetkové vysporiadanie dohody bude predmetom jej dodatku č. 1.

23. V dodatku č. 1 k dohode o urovaní zo dňa 03. 11. 2009 účastník 1 (žalobca) prehlásil, že neprijal kúpnu cenu dohodnutú v kúpnej zmluve zo dňa 30. 07. 2009. Účastník 2 (žalovaný) vyhlásil, že finančné vysporiadanie s bývalou konateľkou účastníka 1 si vysporiada sám a nebude si tieto nároky uplatňovať voči žalobcovi.

24. Žalobca odvodzuje svoje právo od dohody o urovaní zo dňa 03. 11. 2009, ktorej účelom bolo zrušenie pôvodného sporného záväzku (záväzku z kúpnej zmluvy zo dňa 30. 07. 2009) a jeho nahradenie novým záväzkom. Spornosť, resp. pochybnosť medzi účastníkmi sa týkala predovšetkým otázky, či je kúpna zmluva platná alebo neplatná a teda či žalovaný mohol na základe tejto zmluvy platne nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnosti. Spornosť spočívala aj v otázke zaplatenia kúpnej ceny, keď žalobca tvrdil, že mu kúpna cena zo strany žalovaného zaplatená nebola. Urovaním došlo k zániku tohto pôvodného sporného záväzku a jeho nahradeniu novým záväzkom, ktorý spočíva v bezvýhradnom uznaní vlastníckeho práva žalobcu k nehnuteľnostiam zo strany žalovaného, v súhlase žalovaného so zápisom žalobcu ako vlastníka nehnuteľností v katastri nehnuteľností, vo vyhlásení žalobcu, že neprijal kúpnu cenu dohodnutú v kúpnej zmluve, vo vyhlásení žalovaného, že si nebude voči žalobcovi uplatňovať žiadne majetkové ani iné nároky či pohľadávky a pre prípad, ak by nejaké oprávnené v súvislosti s touto kúpnu zmluvou vznikli, výslovne sa ich vzdáva, ako aj vo vyhlásení žalobcu, že si rovnako nebude po spätnom prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnosti voči žalovanému uplatňovať žiadne majetkové nároky. Na základe dohody o urovaní pôvodný záväzok účastníkov zanikol a bol

nahradený novým záväzkom, z ktorého vyplýval úmysel strán, aby sa vlastníkom sporných nehnuteľností stal žalobca, pričom žalovaný jeho vlastnícke právo uznal. Právnym dôvodom vzniku nového záväzku je iba dohoda o urovnaní, a nie aj iná právna skutočnosť, z ktorej vznikol urovnávaný záväzok. Ako vyplýva z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obdo 15/2010 zo dňa 26. 10. 2011, „dohoda o urovnaní je samostatným zaväzovacím dôvodom, t. j. právnym dôvodom vzniku záväzku a po jej uzavretí sa veriteľ nemôže domáhať plnenia z pôvodného záväzku.“.

25. Žalovaný dohodu o urovnaní ani jej platnosť nespochybňoval, v tomto smere sa v spore vôbec nevyjadroval, preto okresný súd skutkové tvrdenia žalobcu týkajúce sa uzatvorenia dohody o urovnaní, považoval za nesporné (§ 151 ods. 1 CSP). Žalobca okrem dohody predložil súdu dôkaz o tom, že požiadal o zápis vlastníckeho práva príslušnú správu katastra, t. j. že bol podaný návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľnosti na podklade tejto dohody. Svedkyňa A. M. B., zamestnankyňa katastrálneho úradu v E., potvrdila, že dohoda o urovnaní týkajúca sa vlastníckeho práva k nehnuteľnosti je všeobecne spôsobilým titulom na spätný zápis vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Vkladu dohody o urovnaní do katastra nehnuteľností v tomto konkrétnom prípade však bránili obmedzujúce poznámky a exekučné príkazy na predaj nehnuteľnosti, ktoré boli zapísané na liste vlastníctva, ktorá skutočnosť sa posudzuje v čase vkladovania, teda v roku 2016, nie v čase podania návrhu, čo bolo v tomto prípade v roku 2009. Účastníci katastrálneho konania na výzvu nepredložili listiny preukazujúce ich zrušenie, preto katastrálny úrad rozhodnutím č. V2724/09 zo dňa 31. 03. 2016 návrh na vklad dohody o urovnaní zo dňa 03.11.2009 do katastra nehnuteľností zamietol.

26. Na základe vykonaného dokazovania, s poukazom na citované ustanovenie § 585 OZ, okresný súd nezistil žiadnu právnu prekážku, ktorá by vo sfére súkromného práva bránila vlastníkovi veci v danom čase uzavrieť dohodu o urovnaní ohľadne nehnuteľnosti, ktorá je predmetom konania. Dohodou o urovnaní zo dňa 03. 11. 2009 došlo k odstráneniu spornosti a pochybností o vzájomných právach a povinnostiach účastníkov dohody tým, že ich zrušila a nahradila novými, pričom žalovaný tieto skutočnosti v konaní nijakým spôsobom nerozporoval. Z toho dôvodu okresný súd žalobe žalobcu o určenie vlastníctva vyhovel.

27. Pre úplnosť okresný súd uviedol, že nakoľko žalobca na ďalších návrhoch na vykonanie dokazovania (výsluchom svedkov A. N. a L. H.) netrval, súd tieto dôkazy nevykonával.

28. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP a priznal plne úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

29. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v súlade s § 355 ods. 1 CSP, v lehote v súlade s § 362 ods. 1 CSP podal odvolanie žalovaný. Uviedol, že odvolanie podáva z dôvodov v súlade s § 365 ods. 1 písm. a), b), d), f), e), h) CSP, navrhol rozhodnutie zrušiť a konanie zastaviť.

Odvolateľ namietal arbitrárnosť a nedôvodnosť napadnutého rozsudku. Uviedol, že všeobecne z právnej teórie vyplýva, že súd by mal pri svojej rozhodovacej činnosti vychádzať z materiálneho poňatia právneho štátu, ktoré spočíva okrem iného na interpretácii právnych predpisov z hľadiska ich účelu a zmyslu, pričom pri riešení (rozhodovaní) konkrétnych prípadov sa nesmie opomínať, že prijaté riešenie (rozhodnutie) musí byť akceptovateľné aj z hľadiska všeobecnej ponímanej spravodlivosti. Súd nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie základných práv a slobôd, keď nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou jednotlivých noriem tohto práva, prípadne s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, a naopak. Za také možno považovať aj prípady svojoľnej aplikácie jednoduchého práva. Pojem svojoľne možno interpretovať na prípady, keď všeobecný súd urobí taký výklad použitej právnej normy, ktorý je v extrémnom rozpore s právom na súdnu ochranu a princípom spravodlivosti, alebo to urobí v inom, než v zákonom ustanovenom a právnom myslení konsenzuálne akceptovanom význame, či bez bližších nerozporovateľných kritérií. Odvolateľ poukázal na to, že otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, možno posúdiť len so zreteľnom na okolnosti daného prípadu. S súvislosti s uvedeným poukázal na rozhodnutie IV. ÚS 1/07, IV. ÚS 75/08, I. ÚS 57/07, I. ÚS 82/07, IV. ÚS 182/07, III. ÚS 533/2016, III. ÚS 264/2005, článok 152 ods. 4 Ústavy, rozsudkom ESLP sťažnosť č. 16034/90 a č. 8225/78, bod. 58.

Následne konkrétne odvolateľ uviedol, že nie je jasné, ako sa súd vysporiadal s konaním vedenom na Okresnom súde Lučenec sp. zn. 13C/79/2013, resp. s dôkazmi, ktoré boli v tomto konaní uvedené.

Odvolaateľ uviedol, že trvá na tom, že rozhodnutiu v tejto veci bráni prekážka rozsúdenej veci a žalovaný konal v dobrej viere (aj na základe výpisu z obchodného registra žalobcu), že vtedajšia konateľka spoločnosti J. K. bola oprávnená uzatvoriť predmetnú kúpnu zmluvu a prevziať dohodnutú kúpnu cenu. J. K. vystupovala ako riadna konateľka žalobcu – táto skutočnosť bola aj validovaná výpisom z obchodného registra žalobcu a žalovaný nemá nijakú zodpovednosť za vzťahy medzi konateľkou žalobcu a spoločníkmi žalobcu. Žalovaný riadne zaplatil dohodnutú kúpnu cenu k rukám konateľky spoločnosti a nenesie zodpovednosť za jej konanie s ďalším nakladaním prevzatej kúpnej ceny. Poukázal na svoje vyjadrenie zo dňa 12. februára 2018 a dôkaz faktúru a príjmový doklad zo dňa 30. 07. 2009. Uviedol, že všetky dôkazy boli už predložené v konaní vedenom Okresným súdom Lučenec sp. zn. 13C/79/2013.

Čo sa týka dohody o urovaní a jej prílohy č. 1, tak práve pri tomto právnom úkone bol žalovaný uvedený do omylu konateľkou žalobcu, ktorá ho „nátlakom“ informovala, že p. K. v čase podpísania kúpnej zmluvy nebola konateľkou spoločnosti a konateľka spoločnosti L. K. H. sa vyhrážala žalovanému, že v prípade, že dohodu nepodpíše, bude vystavený trestnému stíhaniu. Od dohody o urovaní odstúpil po konfrontovaní p. K. s touto skutočnosťou. Pani K. pripravila a pred notárom podpísala čestné vyhlásenie, ktoré spochybnilo tvrdenie p. L. H. a ktorá žalovaného uviedla do omylu. Uviedol, že o týchto skutočnostiach, ktoré sú identické so skutočnosťami uvedenými v napadnutom rozhodnutí, bolo vedené riadne súdne pojednávanie, výsledkom ktorého bolo vydanie rozsudku OS Lučenec pod sp. zn. 13C/79/2013-233 zo dňa 9. januára 2017. Poukázal na Čl. 2, 3 ods. 1 CSP. Navrhol rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť a konanie zastaviť.

Odvolaateľ k odvolaniu pripojil žiadosť o zrušenie sporového konania vedeného na OS Lučenec sp. zn. 17C/196/2016 zo dňa 12. februára 2018, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici 15Co/305/2012 zo dňa 25. 07. 2013, faktúru z 30.07.2009, prehlásenie J. K. z 01.12.2009, príjmový pokladničný doklad z 30. 07. 2009, rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 13C/79/2013.

30. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdiť. Uviedol, že pokiaľ odvolaateľ uviedol že podáva odvolanie z dôvodu podľa § 365 písm. b), d), e), f) a h) v odvolaní neuviedol žiadne konkrétne výhrady vo vzťahu k týmto odvolacím dôvodom. Pokiaľ žalovaný namietal, že rozhodnutiu bráni prekážka rozsúdenej veci, ide o nedôvodnú námietku, nakoľko súd prvej inštancie správne vyhodnotil vzťah medzi právoplatným rozhodnutím Okresného súdu Lučenec sp. zn. 17C/152/2009 (v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 25. 07. 2013, sp. zn. 15Co/305/2012) a týmto konaním, ako aj že vo vzťahu medzi právoplatným skončeným konaním sp. zn. 13C/79/2013 a týmto konaním prekážka rozsúdenej veci nie je daná.

Pokiaľ žalovaný namietal, že nie je jasné, ako sa súd vysporiadal s konaním vedeným na OS Lučenec sp. zn. 13C/79/2013, resp. s dôkazmi, ktoré boli v tomto konaní navrhnuté, nie je zrejmé, pod aký konkrétny odvolací dôvod chcel námietku subsumovať. Súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia riadne vysporiadal so všetkými dôkaznými návrhmi strán. Žalovaný neuvádza, aký konkrétny dôkaz súd nevykonal. Žalovaný nenavrhol vykonať žiadny konkrétny dôkaz zo spisu 13C/79/2013.

Pokiaľ odvolaateľ namieta, že konal v dobrej viere aj na základe výpisu z obchodného registra, že vtedajšia konateľka spoločnosti J. K. bola oprávnená uzatvoriť predmetnú kúpnu zmluvu a prevziať dohodnutú kúpnu cenu, je tiež v celom rozsahu nedôvodná, nakoľko súd prvej inštancie dospel taktiež (v zhode so žalovaným) k názoru, že p. J. K. bola oprávnená uzatvoriť predmetnú kúpnu zmluva, teda z rozsudku nevyplýva opak.

Žalovaný v odvolaní uvádza, že riadne zaplatil dohodnutú kúpnu cenu k rukám konateľky, nie je zrejmé, v akej súvislosti toto namieta. Avšak žalobca popiera toto tvrdenie, nakoľko práve v trestnom konaní bolo preukázané, že k odovzdaniu kúpnej ceny nedošlo.

V odvolaní žalovaný tvrdí, že odstúpil od dohody o urovaní. V tomto prípade ide o nové skutkové tvrdenie. Skutkové tvrdenie nebolo urobené včas, pričom žalovaný bol výslovne súdom prvej inštancie vyzvaný (výzva z 05. 08. 2020), aby sa vyjadril k predmetnej dohode o urovaní. Žalovaný sa teda mal možnosť vyjadriť k dohode pred súdom prvej inštancie. Žalovaný sa však k predmetnej dohode žiadnym spôsobom nevyjadril, ani jej platnosť nespochybnil. Odvolací súd v súlade s § 383 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie a nemal by prihliadnuť na nové skutkové tvrdenia žalovaného o odstúpení od dohody o urovaní, ktoré bolo uplatnené až v odvolacom konaní, nakoľko túto formu procesnej obrany neuplatnil žalovaný včas. Nie sú splnené ani podmienky pre tzv. novoty v odvolacom konaní (§ 366 CSP). Žalobca v celom rozsahu popiera uvedené skutkové tvrdenia, tiež to že žalovaný odstúpil od dohody o urovaní. Uvedené skutkové tvrdenia žalovaný ani nijakým spôsobom nepreukázal, ani nenavrhol vykonať žiadny dôkaz.

Žalovaný v odvolaní tiež tvrdí, že pri podpise dohody o urovaní bol uvedený do omylu konateľkou žalobcu, čo má vyplývať z podpísaného čestného vyhlásenia p. K. zo dňa 01. 12. 2009. Odvolateľ tvrdí, že bol konateľkou L. K. H. uvedený do omylu, ktorá ho „nátlakom“ informovala, že p. K. v čase podpísania kúpnej zmluvy nebola konateľkou spoločnosti a vyhrážala sa žalovanému, že v prípade, že takúto dohodu nepodpíše, bude vystavený trestnému stíhaniu. V tomto prípade ide tiež o nové skutkové tvrdenia (to je, že bol uvedený do omylu konateľkou žalobcu), a tiež nový dôkazný návrh (dôkaz listinou – čestné vyhlásenie p. K. zo dňa 01. 12. 2009), ktoré skutkové tvrdenia ako dôkaz žalovaný prezentuje prvý krát až v odvolacom konaní. Uvedené nebolo urobené včas, naviac, keď bol žalovaný výslovne súdom prvej inštancie vyzvaný (výzva zo dňa 05. 08. 2020), aby sa vyjadril k predmetnej dohode o urovaní. Žalovaný teda mohol a mal (ak tak chcel urobiť) možnosť vyjadriť sa k predmetnej dohode o urovaní, a to, či už k skutkovej alebo právnej stránke, v konaní pred súdom prvej inštancie. Žalovaný sa však k predmetnej dohode o urovaní žiadnym spôsobom nevyjadril, ani jej platnosť nespochybnil. Žalobca uviedol že všetky tieto nové skutkové tvrdenia uvedené žalovaným v odvolacom konaní popiera. Žalovaný ich ani nijakým spôsobom nepreukázal a nevyplýva to ani z dôkazu predloženého v odvolacom konaní.

31. Žiadne iné vyjadrenia v odvolacom konaní podané neboli.

32. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu podľa § 379, 380 CSP, bez nariadenia pojednávania v súlade s § 385 CSP, rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil v súlade s § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správne.

33. Odvolací súd v konaní súdu prvej inštancie nezistil vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP).

34. Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

35. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie. V súdnej veci nezistil žiadne okolnosti, ktoré by spochybňovali správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, v ktorom súd venoval náležitú pozornosť zisteniu všetkých rozhodných skutočností, dostatočne zistil skutkový stav a mal spoľahlivé a dostatočné podklady pre rozhodnutie o veci. Dôvody, pre ktoré tak rozhodol správne rozobral v odôvodnení rozsudku. S týmito dôvodmi sa v celom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd a v podrobnostiach na ne odkazuje. Premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís súd dospel, sú prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé.

36. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu, preto odvolací súd preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozsahu viazanosti odvolania a jeho dôvodmi.

37. Odvolanie žalovaného nepoukazuje na žiadne také dôvody, ktoré by podmieňovali zmenu rozhodnutia.

38. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd, vzhľadom na odvolacie dôvody udáva, že súd prvej inštancie v súlade s § 215 CSP rozhodol na základe zisteného skutkového stavu, skutkový stav subsumoval pod správnu normu hmotného práva, ktorú správne interpretoval.

39. Odvolateľ v odvolaní namietal nesprávnosť rozhodnutia, arbitrárnosť nakoľko ho súd nedostatočne odôvodnil. Konkrétne odvolateľ v odvolaní uviedol, že nie je jasné, ako sa súd vysporiadal s konaním vedenom na Okresnom súde Lučenec sp. zn. 13C/79/2013, resp. s dôkazmi, ktoré boli v tomto konaní uvedené, trvá na tom, že rozhodnutiu v tejto veci bránila prekážka rozsúdenej veci a žalovaný konal v dobrej viere. Pri uzatváraní kúpnej zmluvy (aj na základe výpisu z obchodného registra žalobcu) konal s konateľkou J. K.. Riadne zaplatil dohodnutú kúpnu cenu k rukám konateľky spoločnosti. Uviedol, že

všetky dôkazy boli už predložené v konaní vedenom Okresným súdom Lučenec sp. zn. 13C/79/2013. V odvolaní tvrdil, že čo sa týka dohody o urovaní a jej prílohy č. 1, pri tomto právnom úkone bol uvedený do omylu konateľkou žalobcu, od dohody o urovaní odstúpil. Uviedol, že o týchto skutočnostiach, ktoré sú identické so skutočnosťami uvedenými v napadnutom rozhodnutí, bolo vedené riadne súdne konanie, výsledkom ktorého bolo vydanie rozsudku OS Lučenec pod sp. zn. 13C/79/2013-233 zo dňa 9. januára 2017.

40. Odvolací súd udáva, že v zmysle judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrálne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti. Odvolateľ v odvolaní neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, z ktorých by vyplývala arbitrárnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie ako vyplýva z odôvodnenia jeho rozhodnutia sa vysporiadal so všetkými právne a skutkovo relevantnými otázkami súvisiacimi s predmetom sporu a jasne uviedol ako a podľa akých ustanovení zákona vec posudzoval.

41. „Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04. III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t.j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04)“. Odvolací súd vzhľadom na viazanosť dôvodmi odvolania a obsah odôvodnenia súdu prvej inštancie dospel k záveru, že nie je naplnený dôvod odvolania podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP, tvrdený odvolateľom (arbitrárnosť, nedostatočne odôvodnenie rozhodnutia), odvolateľovi nesprávnym procesným postupom nebolo znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie spĺňa požiadavky v súlade s § 220 ods. 2 CSP.

42. Pokiaľ odvolateľ namietal, že rozhodnutiu vo veci bráni prekážka už rozhodnutej veci ani táto námietka nie je dôvodná. V súlade s § 230 CSP ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova. Ide o procesnú podmienku konania, na ktorú je súd povinný prihliadať ex officio a o už rozsúdenej veci nemôže súd opätovne rozhodnúť. Prekážka rozsúdenej veci (res iudicata) nastáva vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Pritom nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného a naopak). Ten istý predmet konania je daný, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený (t.j. vyplýva z rovnakého skutku). Konanie sa týka tých istých osôb v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov (či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie). Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený nesprávne alebo neúplne, resp. inak.

43. Súd prvej inštancie sa podmienkami konania, konkrétne prekážkou rozsúdenej veci (res iudicata) tak ako ju odvolateľ namietal aj v odvolacom konaní zaoberal a zistený skutkový stav ako aj právne posúdenie podrobne uviedol v bodoch 47. až 53 odôvodnenia rozhodnutia. S právnym posúdením súdom prvej inštancie sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje. Odvolateľ v odvolaní ani neuviedol konkrétne, prečo závery okresného súdu v tejto časti považuje za nesprávne právne posúdené. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie došiel k správne záveru a z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že neexistuje v konaní prekážka právoplatne rozsúdenej veci. V konaní nebolo zistené a ani z tvrdení odvolateľa nevyplýva, že by o totožnej veci, ktorá je predmetom tohto konania bolo už právoplatne rozhodnuté. O tú istú (totožnú) vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Predmetom tohto konania je určenie vlastníckeho práva. O určení vlastníctva k totožnej veci nebolo meritorne rozhodnuté, t.j. rozhodnutím vo veci samej, konania, na ktoré odvolateľ poukazoval boli

zastavené v súlade s CSP, čo nespôsobuje prekážku rozhodnutej veci. Prekážkou rozhodnutej veci v konaní o určenie vlastníctva, nie je ani konanie, ktoré bolo vedené Okresným súdom Lučenec pod sp. zn. 13C/79/2013 vo veci o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, na základe ktorej žalovaný nadobudol spornú nehnuteľnosť, vedenej aj keď medzi tými istými stranami sporu, pretože nejde o totožnosť predmetu konania (len pre úplnosť odvolací súd udáva, že vlastnícke právo žalobcu bolo zistené na základe iného skutkového stavu – dohody o urovaní).

44. Odvolateľ v odvolaní namietal, že čo sa týka dohody o urovaní a jej prílohy č. 1, tak pri tomto právnom úkone bol uvedený do omylu konateľkou žalobcu, ktorá ho „nátlakom“ informovala, že p. K. v čase podpísania kúpnej zmluvy nebola konateľkou spoločnosti a konateľka spoločnosti L. K. H. sa vyhrážala žalovanému, že v prípade, že dohodu nepodpíše, bude vystavený trestnému stíhaniu, a že od dohody o urovaní odstúpil. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu namietal, že ide o neprípustné novoty v odvolacom konaní v zmysle § 366 CSP. Odvolací súd udáva, že odvolateľ pred súdom prvej inštancie ním uvádzané tvrdenia v odvolaní netvrdil. Žalovaný bol súdom prvej inštancie vyzvaný výzvou z 05. 08. 2020, aby sa vyjadril k predmetnej dohode o urovaní. Žalovaný sa nevyjadril k dohode pred súdom prvej inštancie, neuviedol v súvislosti s ňou žiadne tvrdenia, dohodu o urovaní ani jej platnosť nespochybňoval, netvrdil, že od dohody o urovaní odstúpil. Ide o nové skutkové tvrdenia (prostriedky procesnej obrany) v odvolacom konaní.

45. Podľa § 149 CSP prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

46. Podľa 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a)

sa týkajú procesných podmienok,

b)

sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c)

má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d)

ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

47. Odvolateľom uvedené nové skutkové tvrdenia - prostriedky procesnej obrany v odvolacom konaní nenapĺňajú hypotézu ustanovenia § 366 CSP. Nebola splnená ani podmienka, že ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie a odvolateľ to ani netvrdil. Rovnako je to pokiaľ odvolateľ v odvolaní poukazoval na nové dôkazy, napr. čestné vyhlásenie J. K. z 01.12.2009, faktúry a príjmový doklad zo dňa 30.07.2009, neboli splnené podmienky ustanovenia § 366 CSP, nebola splnená ani podmienka, že ich odvolateľ bez svojej viny nemohol predložiť v konaní pred súdom prvej inštancie a odvolateľ to ani netvrdí. V konaní nebol zistený ani dôvod odvolania podľa § 365 písm. d) CSP.

48. Odvolateľ namietal, že z rozhodnutia nie je jasné, ako sa súd vysporiadal s konaním vedenom na Okresnom súde Lučenec sp. zn. 13C/79/2013, resp. s dôkazmi, ktoré boli v tomto konaní uvedené. Odvolací súd udáva, že z uvedeného nie je zrejmé, čo konkrétne odvolateľ namieta. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie v konaní vykonal všetky navrhuté dôkazy, okrem výsluchov svedkov A. N. a L. H., nakoľko žalobca na ďalších návrhoch na vykonanie dokazovania netrval. Žalovaný nenavrhol vykonať v prvoinštančnom konaní žiadny konkrétny ďalší dôkaz, ani konkrétny dôkaz z konania sp. zn. 13C/79/2013. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd rozhoduje na základe zisteného skutkového stavu (§ 215 ods. 1 CSP), berie do úvahy iba skutočnosti, ktoré vyšli najavo počas konania (čl. 11 ods. 4 CSP) a pri zisťovaní skutkového stavu vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti (§ 186 ods. 2 CSP).

49. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania po preskúmaní rozhodnutia súdu prvej inštancie rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a to aj v závislom výroku

o náhrade trov konania, keď súd prvej inštancie rozhodol podľa správnych ustanovení zákona a tieto aj správne aplikoval.

50. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 396 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní bola v celom rozsahu úspešná žalobkyňa, preto jej odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

51. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolať a musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).